

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1591/2022
24.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Марине Милановић и Весне Станковић,, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Злата Тирић Бељан и Александар Бељан, адвокати из ..., против туженог „NELT СО“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Александра Благојевић, адвокат из ..., ради исплате прековременог рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3824/21 од 01.10.2021. године, у седници одржаној 24.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3824/21 од 01.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3824/21 од 01.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1586/19 од 10.11.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде за неисплаћени прековремени рад за период од 01.12.2013. године до 20.02.2015. године исплати укупан износ од 119.601,35 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у овом ставу изреке од датума доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.930,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3824/21 од 01.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе тужиоца и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Наиме, правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 29.04.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић